

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **M. G. i M. R.**

skazanych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 września 2024 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

z dnia 21 grudnia 2023 r. sygn. akt VIII AKa 8/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 128/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanych M. G. i M. R. w wywiedzionych kasacjach wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt VIII AKa 8/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 128/18.

Obrońca M. G. wskazał, że orzeczenie o wstrzymaniu wykonalności jest uzasadnione wagą podniesionych zarzutów i dużym prawdopodobieństwem ich

uwzględnienia, w szczególności zarzutu dotyczącego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającego na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, w którego składzie orzekali sędziowie powołani na urząd w wadliwej procedurze, co skutkowało naruszeniem standardu niezawisłości oraz bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Z kolei obrońca M. R. podniósł, że za zastosowaniem instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. przemawia widoczna zasadność sformułowanych zarzutów oraz ich doniosłość. W takiej sytuacji wykonanie zaskarżonego wyroku spowoduje dla skazanego nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie zachodzą.

W przeciwieństwie do twierdzeń obrońców, zarzuty podniesione w obu kasacjach nie są tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej i oczywistej wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego, co potwierdza również stanowisko prokuratora zawarte w pisemnych odpowiedziach na kasacje. Sąd Najwyższy ma w polu widzenia, iż obrońca skazanego M. G. wskazał na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej jednak w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego podniesione uchybienie nie skutkuje automatycznie zaistnieniem

przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Z kolei pozostałe zarzuty dotyczą w istocie wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą i również nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ich ewentualnej skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana zgodnie z kolejnością wpływu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[PGW]

[ms]